

HỒI 38

VÀO NƠI BÍ MẬT GẠM HỎI PHU NHÂN

Chi trong khoảnh khắc tất cả bao nhiêu đại hán áo đen cùng Viên Hiếu đều bị Tả, Hữu Nhị Đồng đem ra hết.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Thảo nào Bang chúa quý bang rất trọng vọng Đường quân sư. Quả nhiên y tiên liệu như thần, không sót mảy may.

Quan Tam Thắng tùm tùm cười nói:

– Hiện giờ số đông cường địch đã bị bắt rồi, chỉ còn bức bách nữ lang áo trắng phải chịu đầu hàng thì góc gác nhân vật bí mật kia tất phải lòi ra, tưởng cuộc điều tra không còn gì khó khăn nữa.

Thiết Mộc đại sư gật đầu nói:

– Quan huynh nói phải đó. Lão tăng ra thay phiên cho Phí đại hiệp đây!

Nhà sư nghĩ thầm:

Những người trong thuyền này đều bị Đường Toàn thiết kế bắt sống cả rồi, còn nữ lang áo trắng, nếu cũng bị người Cùng Gia Bang hoặc người khác bắt đi thì mình phải mở miệng cầu cạnh họ, tưởng cũng ê mặt...

Thiết Mộc đại sư vừa nghĩ vừa chạy ra khỏi khoang thuyền, ngẩng đầu lên xem thấy Phí Công Lượng cùng nữ lang áo trắng đang mỗi người nắm một dây lèo buồm đu qua đu lại đánh nhau. Nhà sư chau mày tự hỏi:

“Hai bên đánh kiểu này biết bao giờ mới phân thắng bại?”

Nghĩ vậy nhà sư ngậm vận chân khí, chờ cho Phí Công Lượng lên tới bên, lớn tiếng nói:

– Xin Phí huynh hãy dừng tay, lão tăng có điều thỉnh giáo.

Phí Công Lượng buông tay trái ra, hạ mình xuống bên Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Lão thiền sư có điều chi dạy bảo?

Thiết Mộc nói to dường như để nữ lang nghe rõ:

– Lũ cường địch nấp trong khoang thuyền đã bị Đường Toàn thiết kế bắt hết rồi. Hiện giờ chỉ còn nữ lang áo trắng là địch thủ mà thôi.

Phí Công Lượng giật mình hỏi:

– Có đúng thế không?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Chính mắt bản tăng trông thấy, còn sai thế nào được!

Nữ lang áo trắng thấy tình thế nguy cấp, tay trái buông lẻo thuyền ra nhảy xô đến trước cửa khoang thuyền định vào. Thiết Mộc đại sư phát tay áo đánh ra một chưởng, nói:

– Cô nương đừng vào nữa!

Nữ lang áo trắng xoay tay phải lại, đưa hai ngón tay trở vào giữa điểm huyết Thiết Mộc đại sư vừa hỏi:

– Tại sao vậy?

Thiết Mộc xoay gót chân, đột nhiên bước tạt ngang sang bên tả ba bước tránh khỏi, rồi lại bước về chỗ cũ, đứng ở trước khoang thuyền chắn lối.

Nữ lang áo trắng mày liễu dựng ngược, lớn tiếng nói:

– Ông xích ra cho tôi vào coi, xem ông nói có thật không!

Thiết Mộc đại sư nói:

– Nếu trong thuyền còn có người, nghe tiếng cô hô hoán tất đã ra cứu cô rồi.

Nữ lang áo trắng chớp mắt hai cái, uốn mình, đột nhiên nhảy lên cột buồm bên tả.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt ra hiệu cho Phàm Mộc và Phí Công Lượng để ý theo dõi cử động nàng.

Hai người thấy nữ lang toan kiếm đường thoát thân liền đồng thời động thủ phóng ra một chưởng.

Nữ lang áo trắng thấy hai người ra chưởng mãnh liệt không dám chống lại vội khoa chân lướt tạt ngang sang phía bên hai bước.

Thiết Mộc đại sư phát tay áo bên hữu phóng tiềm lực ra ngăn chặn, rồi xòe năm đầu ngón tay điểm lẹ vào bên trái nữ lang. Nữ lang áo trắng né tránh, đồng thời giơ ngón tay nhằm điểm vào huyết mạch môn Thiết Mộc đại sư. Chiêu này thế đánh rất mạnh, khiến Thiết Mộc đại sư phải thu tay về.

Phàm Mộc đại sư tiến lại một bước nói:

– Xin nữ thí chủ tha lỗi cho lão tăng đã vô lễ.

Vừa nói vừa điểm huyết phong thủ sau bả vai nữ lang.

Nữ lang áo trắng hai chân vẫn đứng nguyên, chỉ né nửa trên người tránh khỏi nửa đòn của Phàm Mộc, rồi hai tay đồng thời phóng ra phản kích một chưởng đánh về phía Thiết Mộc, một chưởng đánh về phía Phàm Mộc.

Thiết Mộc đại sư chỉ muốn bắt sống nữ lang, ngấm ngầm vận động chân khí để chờ cho ngón tay nữ lang sắp chạm vào vai là đột nhiên xoay bàn tay chụp xuống cổ tay nữ lang...

Chiêu này mệnh danh là Hỏa Trung Thủ Lật, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Hình thế chiêu này rất hiểm ác. Nếu là người không đủ hỏa hầu khí thì không dám dùng đến.

Nhà sư xoay bàn tay, đồng thời người phải né sang bên lề để tránh khỏi ngón tay của nữ lang điểm tới. Năm ngón tay Thiết Mộc nhanh như điện chớp, chụp lấy cổ tay ngọc ngà của nữ lang.

Chiêu thức kỳ diệu này trong Cầm Nã Thủ Pháp mau lẹ phi thường, cả những tay cao thủ cũng rất ít người tránh kịp. Nữ lang áo trắng tuy cơ linh hơn đời nhưng vẫn không tránh khỏi. Khi nàng phát giác ra điều kỳ dị thì đã chậm mất rồi. Cổ tay bị tê chòn, kinh lực trong người bị tổn thất.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Xin nữ thí chủ tha tội vô lễ cho bản tăng.

Rồi giơ tay điểm huyết nữ lang áo trắng.

Quan Tam Thắng khoanh tay thi lễ cười nói:

– Võ học Thiếu Lâm, tôi vẫn nghe đồn, quả nhiên được mở rộng nhãn giới.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cái đó chỉ là tiêu xảo trong lúc hiểm nghèo, chẳng có chi đáng kể.

Phí Công Lượng nói:

– Chiêu Bại trung Thủ Thắng vừa rồi của đại sư biến hóa ra ngoài ý tưởng của con người. Tiểu đệ bôn tẩu giang hồ đã nhiều mà hôm nay mới được thấy lần đầu.

Trong lời lão nói có ngụ ý xin được truyền dạy cho.

Đây là một môn bí truyền của phái Thiếu Lâm, dù Thiết Mộc có độ lượng rộng rãi đến đâu cũng không dám tiết lộ ra ngoài. Nên tuy nghe lời Phí Công Lượng có ý bóng bẩy, nhà sư giả vờ không hiểu, tùm tùm cười nói:

– Phí đại hiệp quá khen rồi!

Đoạn nhắc bỗng nữ lang nhảy lên bờ.

Quần hào cũng nhảy lên theo.

Âu Dương Thống cùng Đường Toàn đã đứng trên bờ đón sẵn. Hai người khoanh tay thi lễ. Đồ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ trước nằm lăn trong thuyền nhỏ, không biết biến đâu từ bao giờ.

Cả bao nhiêu thuyền thoi bao vây chiếc thuyền lớn cũng rời đi cả rồi, không còn một chiếc.

Thiết Mộc thấy bọn Cùng Gia Bang lúc tập hợp đã mau lẹ, lúc phân tán lại càng mau lẹ hơn thì trong lòng ngấm ngấm bội phục. Nhà sư đặt nữ lang áo trắng xuống, chấp tay nhìn Đường Toàn nói:

– Tiên sinh thật là thần cơ diệu toán, bản tăng khâm phục vô cùng.

Đường Toàn khoanh tay cười nói:

– Tôi là kẻ thư sinh vô dụng, đại sư tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ. Đường mỗ thật chưa bằng trong muôn một.

Thiết Mộc đảo mắt nhìn quanh, không thấy những người bị bắt đầu nữa, trong lòng rất lấy làm kỳ. Nhà sư còn đang ngờ ngẩn thì bọn Quan Tam Thắng đã nhảy lên bờ.

Đường Toàn khoanh tay vái mọi người rồi lớn tiếng nói:

– Tệ bang đã được tin báo, những tay tiếp viện cho cường địch sắp đến nơi rồi. Chúng ta không nên lưu lại lâu phải sớm rời khỏi nơi này!

Phí Công Lượng thốt nhiên cười lạt hỏi:

– Tại sao người quý bang không đồng đạo với họ mà biết được những tay tiếp viện cho họ sắp đến nơi?

Đường Toàn cười nói:

– Người tệ bang theo dấu vết bí mật của họ lưu lại mà điều tra ra.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Huống chi tệ bang ở giải đất này hơn mấy chục năm. Bất luận người phái võ nào ở Trung Nguyên lộ diện một hai lần là nhận biết được ngay. Song bọn này mặt mũi đều lạ hết. Vì thế tiểu đệ cả gan đoán giả họ là đồng bọn với nữ lang áo trắng.

Phí Công Lượng nói:

– Nếu chỉ căn cứ vào điềm đó mà quyết đoán là bọn người sắp đến đây cùng phe với nữ lang áo trắng, thì tôi tưởng cũng hơi hấp tấp.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thực ra chỉ căn cứ vào hai điềm kia mà quyết đoán thì rất có thể xảy ra những sự bất ngờ không may cho mình. Vậy tốt hơn hết là chúng ta không nên động thủ cùng bọn họ. Như thế thì nếu họ không về phe địch, cũng không đến nỗi có điều lầm lỡ quá đáng.

Đường Toàn nói rất khiêm tốn, không để mất lòng Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng trầm ngâm một hồi rồi hỏi:

– Bên quý bang phát giác có người tới chừng bao lâu?

Đường Toàn đáp:

– Mới chừng độ nửa giờ.

Phí Công Lượng cười nói:

– Người quý bang phát giác nửa giờ về đây báo tin, thế mà cường địch vẫn chưa tới nơi thì dù bọn này có đến tiếp viện cho đối phương, cũng là phường ăn theo mà thôi, chả có gì đáng sợ.

Đường Toàn nghe giọng lưỡi Phí Công Lượng có ý châm biếm thì nghĩ thầm:

“Thằng cha này đã mấy phen chống đối mình, không biết hắn có dụng ý gì?” Nghĩ vậy liền cười lạt nói:

– Tiểu đệ đã ngấm sai người thay đổi những mật hiệu để đánh lạc đường cho họ không biết phương hướng mà tìm tới đây.

Phí Công Lượng ngăn người ra không nói gì nữa.

Đường Toàn đột nhiên khoanh tay hỏi Thiết Mộc:

– Bây giờ lão thiên sư đã có thể giao nữ lang áo trắng cho tộ bang tra hỏi chưa?

Thiết Mộc đáp:

– Bàn tăng chuẩn bị sáng sớm mai đưa thị về chùa Thiếu Lâm. Nếu trong khoảng thời gian từ giờ đến sáng mai, quý bang có thể tra hỏi thị xong được thì bàn tăng lẽ nào không đồng ý?

Âu Dương Thống nói:

– Nếu hai vị lão thiên sư đồng ý thì chúng ta đi ngay bây giờ?

Thiết Mộc đã biết Cùng Gia Bang không những thực lực rất lớn mà mấy tỉnh Trung Nguyên đều có tai mắt, không chừng chỗ nào cũng có phân chi, hoặc đặt hành tung bí mật, liền chấp tay đáp:

– Bang chúa dạy thế nào, bàn tăng cũng nghe theo.

Âu Dương Thống nói:

– Tiểu đệ xin đi trước dẫn đường.

Nói xong trở gót đi trước.

Thiết Mộc đại sư cũng cất bước theo sau Âu Dương Thống.

Phạm Mộc cùng bọn Phí Công Lượng cũng theo thứ tự ra đi hết, nhưng Đường Toàn vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Âu Dương Thống đi ven sông ước chừng bốn năm dặm thì đột nhiên chuyển hướng quay về phía chính Nam mà đi, và từ đây bắt đầu đi lẹ hơn. Bọn Thiết Mộc cũng rào bước theo cho kịp.

Đi chừng bốn dặm nữa thì rẽ sang phía Tây, đi thêm bảy tám dặm nữa thì đến một thôn trang. Bọn Thiết Mộc do dự một lát rồi rào bước vào theo.

Nơi đây là một trang viên rất sâu rộng. Trong cổng là một khu vườn hoa bát ngát, màu hoa tươi đẹp lóa mắt, hương đưa ngào ngạt. Một lối đi nhỏ trải đá trắng quanh các vòm hoa. Âu Dương Thống từ từ cất bước.

Thiết Mộc khẽ bảo Phàm Mộc:

– Nơi đây tựa hồ không phải nhà ở tầm thường, bọn ta chẳng nên đường đột tiến vào, phá hoại lệ luật nhà người ta.

Phàm Mộc nói:

– Xin sư huynh cứ yên tâm.

Phí Công Lượng cười lạt nói:

– Luật lệ Ở đâu mà thúi thế?

Sở dĩ mọi người dè dặt là vì thấy Âu Dương Thống từ lúc chưa bước vào lối đi trải đá cũng đã đi lúc mau lúc khoan tựa hồ phòng ngừa sự gì.

Thiết Mộc khẽ chau mày trầm nghĩ:

“Âu Dương Thống là vị chúa tể một bang, đối với bọn mình rất khiêm cung. Thế mà Phí Công Lượng luôn luôn thốt ra những điều xúc phạm, e rằng chọc giận ông ta”.

Nhưng cũng không tiện can ngăn Phí Công Lượng, một mình bần khoản trong dạ.

Quan Tam Thắng còn đang ngẫm nghĩ thì đã tới trước nhà đại sảnh. Âu Dương Thống bước lên bốn bậc đá, quay lại khoanh tay nói:

– Xin mời các vị vào cho.

Thiết Mộc vừa cất bước đi lên, vừa để ý cảnh vật chung quanh thấy tòa đại sảnh này dựng ở chính giữa khoảng đất trồng hoa rộng đến tám chín mẫu, thì trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

“nơi đây thần bí khác thường, không hiểu tòa viện gì?” Âu Dương Thống trở những bàn ghế trong nhà đại sảnh mời:

– Xin quý vị an tọa.

Bàn ghế sạch như chùi, không một hạt bụi, dường như có người quét tước luôn. Thiết Mộc đại sư nghiêng mình ngồi xuống hỏi:

– Phải chăng Bang chúa định dùng nơi đây thăm vấn cô gái kia?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười đáp:

– Nơi đây đâu phải là chỗ thăm vấn. Hơn nữa những tay tiếp viện của thị đến chỗ hẹn mà không tìm thấy, có khi họ tìm vào đây.

Phí Công Lượng lẳng lặng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn ra bốn phía, tựa hồ để ghi nhớ vị trí từng khóm cây từng ngọn cỏ.

Phàm Mộc đại sư vốn ít mồm miệng, cũng đột nhiên hỏi xen vào:

– Chỗ này địa thế khác thường, riêng một tòa hoa viên rộng bát ngát, tất không phải địa điểm tầm thường.

Âu Dương Thống cười đáp:

– Đại sư đoán viên như thần. Hôm nay các hạ dẫn các vị đến yết kiến một bậc cao nhân đã từng nổi danh trong võ lâm...

Chưa dứt lời, có bóng người thấp thoáng từ trong khóm hoa vội vã chạy ra.

Mọi người nhìn xem thì ra một tên nữ tỳ áo xanh.

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng đều chú ý nhìn nữ tỳ, thấy ả lướt nhanh như gió, chớp mắt đã lên tới nhà đại sảnh.

Nữ tỳ dường như đã quen biết Âu Dương Thống. ả nghiêng mình thi lễ cười nói:

– Chủ nhân tôi mời chư vị vào hậu đường, đừng trễ.

Âu Dương Thống tươi cười đáp lễ rồi đứng dậy trước.

Nữ tỳ áo xanh nói:

– Tôi xin phép đi trước để dẫn đường quý vị.

ả nói xong ra khỏi nhà đại sảnh, từ từ đi vào vườn hoa.

Vườn hoa rộng bát ngát, tuy hoa cỏ xanh tươi, nhưng rất là vắng vẻ khiến người ta cảm thấy nổi quạnh hiu, vì vườn hoa không có một phòng ốc nào cả.

Bọn Thiết Mộc nhất tề đứng dậy theo sau Âu Dương Thống. Người nào cũng động tính hiếu kỳ hơn là lòng sợ hãi.

Nữ tỳ áo xanh đi quanh quần trong vườn hoa một hồi rồi đột nhiên rẽ vào khu rừng rậm rạp. Đường lối khu vườn này nhỏ hẹp chỉ vừa một người đi.

Đi chừng được vài trăm dặm, nữ tỳ áo xanh dừng chân trước một bụi hoa, thò tay vào đây một cái, đột nhiên lộ ra một cái cửa tròn.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Té ra bọn này ở dưới hầm, thảo nào không thấy phòng ốc chi cả”. Nữ tỳ áo xanh chui vào động trước.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi lông mày hỏi:

– Âu Dương Bang Chúa! Chúng ta có nên vào trong động không?

Âu Dương Thống đáp:

– Xin liệt vị cứ vào, bên trong rộng rãi lắm, không đến nỗi bứt rứt đâu mà ngại.

Dứt lời ông lạng mình di chai vào cửa hầm. Bọn Thiết Mộc ngần ngừ giây lát rồi cũng cúi đầu vào theo. Trong cửa động có bậc thang đi xuống.

Phí Công Lượng lạnh lùng nói:

– Xuống đây chẳng khác vào địa ngục, có khác là khác ở cách kiến trúc mà thôi!

Âu Dương Thống luôn luôn bị Phí Công Lượng chọc hông, không khỏi bực mình nói:

– Nơi đây không thuộc quản hạt Cùng Gia Bang chúng tôi. Nếu Phí huynh không muốn vào thì cứ việc tùy tiện.

Phí Công Lượng né người đi một cái xông lại nói:

– Đã không phải thuộc hạ Cùng Gia Bang thì tại hạ ra hay vào, can chi Bang chúa nhọc lòng?

Thiết Mộc đại sư tay trái vẫn cắp nữ lang áo trắng, tay phải khẽ vỗ vai Phí Công Lượng nói:

– Phí huynh nhẫn nại một chút nên chăng?

Phí Công Lượng nghĩ mình gây oán đã nhiều, nên nể lời Thiết Mộc khuyên can không nói gì nữa.

Đoàn người đi một lúc, đột nhiên thấy chuyển hướng đi ngược lên.

Thiết Mộc, Phạm Mộc đều sinh lòng nghi hoặc, đưa mắt nhìn nhau nhưng không tiện gạn hỏi.

Thốt nhiên phía trước mặt có ánh sáng lòa, bên tai nghe tiếng nữ tỳ áo xanh nói:

– Đến nơi rồi! Xin chư vị lên đi.

Quần hào ra khỏi cửa hầm, bất giác ngẩn người ra nhìn.

Trước mặt mọi người hiện ra ba gian nhà tranh, xung quanh toàn trồng cây trúc. Trong nhà trần thiết rất đơn sơ, chỉ có cái bàn bát tiên và mấy cái ghế. Ở trong nhà trông ra, rừng xanh bát ngát, chẳng còn hiểu đây là chỗ nào.

Vách sau có một cánh cửa sỏ. Phí Công Lượng đột nhiên rảo bước tới nơi, toan chui đầu nhìn ra ngoài thì đột nhiên đánh “Binh” một tiếng, cánh cửa sỏ đóng lại.

Bên tai có tiếng người thở thê:

– Người quân tử phải biết tự trọng, ngó trộm vào nhà người ta, há phải hành vi của bậc đại trượng phu?

Phí Công Lượng quay đầu nhìn lại chỉ thấy một bà già quần áo lam lũ, rập rím, vẻ mặt nghiêm nghị.

Thiết Mộc đại sư cảm thấy có điều khác lạ, khẽ hỏi Âu Dương Thống:

– Âu Dương Bang Chúa! Đây là đâu? Và có chuyện gì?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười đáp:

– Đại sư bất tất phải hoang mang. Tại hạ không có ý gia hại chư vị đâu.

Phí Công Lượng tức giận đưa mắt nhìn mục già, lạnh lùng nói với Âu Dương Thống:

– Một đời tiểu đệ đã gặp không biết bao nhiêu cơn sóng to gió cả. Âu Dương Bang Chúa muốn giở trò gì cũng chỉ nhọc lòng vô ích mà thôi.

Âu Dương Thống cười nói:

– Phí đại hiệp quả thật đa nghi? Tại hạ dẫn chư vị đến đây bất quá là để tra xét cho ra một việc, cần mượn uy thế của các vị, quyết không hai lòng.

Thiết Mộc nói:

– Đã vậy thì Âu Dương Bang Chúa chẳng nên giữ vẻ thần bí nữa...

Âu Dương Thống nghiêm nét mặt nói:

– Chúng ta đã được đón vào đây còn lo gì không người tiếp đón? Xin chư vị hãy nhẫn nại một chút, lát nữa tất có người ra mắt...

Chưa dứt lời, bỗng nghe ngọc đeo xoang xoảng, cửa nhà tranh mở rộng. Bốn người đàn bà quần áo diêm dúa uyển chuyển bước vào.

Phí Công Lượng đưa mắt nhìn một lượt thì cả bốn thiếu phụ này đều trạc tuổi ba mươi, lão bất giác nhíu cặp lông mày, nghĩ thầm:

“Mấy mục nạ dòng này đều ăn mặc trai lơ, không hiểu họ có dụng ý gì?” Âu Dương Thống cũng tỏ vẻ nghiêm trọng, giương cặp mắt tròn xoe nhìn chăm chặp vào bốn thiếu phụ áo quần sắc sỡ. Ông để tâm phòng bị như gặp đại địch.

Thiết Mộc đại sư ho luôn mấy tiếng, nhắm mắt đứng yên.

Nguyên bốn thiếu phụ áo sắc sỡ dán mắt nhìn chăm chặp vào nhà sư.

Mấy vị lão hòa thượng đạo cao đức trọng này cảm thấy trong lòng hồi hộp, nên phát ho lên rồi nhắm mắt lại.

Bốn thiếu phụ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên nét mặt nghiêm trọng, khép nép đứng vào một bên. Phạm Mộc đại sư huých khuỷu tay vào Âu Dương Thống hỏi nhỏ:

– Đây là đâu? Chúng ta vào đây yết kiến ai?

Âu Dương Thống chưa kịp trả lời thì ngoài cửa có tiếng chân người, mùi hương thoang thoảng đưa ra, một người đàn bà đứng tuổi khoan thai bước vào.

Phí Công Lượng nhìn ra thấy người này độ tứ tuần mà vẻ phong lưu này hãy còn xúc động lòng người. Tuy mục không phải là hạng sắc nước hương trời, song đầu mày cuối mắt ra chiều lẳng lơ, toàn thân phát ra mùi hương quyến rũ.

Thiếu phụ giơ tay phải lên vuốt lại mái tóc rồi nói:

– Không hiểu ngọn gió nào thổi Âu Dương Bang Chúa đến đây? Ba năm trời đằng đằng, Bang chúa còn nhớ đến tôi, thật đáng là người có lòng tốt.

Âu Dương Bang Chúa chấp tay nói:

– Bám ngón tay tính lại đã mấy năm trời, ba tháng trước đây phu nhân đã mãn kỳ hạn ân cư. Nhân nay qua đây ghé vào thăm phu nhân để thỉnh giáo và xin đưa mấy vị cao thủ võ lâm vào yết kiến.

Thiếu phụ đưa cặp mắt long lanh nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng cười nói:

– Ở góa bao năm trời tưởng đi tái giá, mà vì tiếc cơ nghiệp này không muốn bỏ đi, nhưng lại e phụ nữ ý của Bang chúa...

Thiết Mộc để một tay trước ngực lên tiếng:

– A Di Đà Phật! Bần tăng là kẻ xuất gia, không nên nghe lời nói bông đùa.

Âu Dương Thống giới thiệu luôn:

– Đây là Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư, hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm đó.

Người đàn bà đột nhiên để ý nhìn Thiết Mộc đang xách nữ lang áo trắng, thì tùm tùm cười nói:

– Tiểu phụ đã từng nghe danh hai vị đại sư đạo cao đức trọng từ lâu rồi.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Phí Công Lượng nói:

– Còn vị này là Huỳnh Sơn Phí đại hiệp, vùng vẫy giang hồ đã mấy chục năm mà thịnh danh vẫn chưa suy giảm.

Thiếu phụ đột nhiên cười khanh khách nói:

– Những vị đến đây hôm nay so với Âu Dương Bang Chúa, vị nào cũng môn đăng hộ đối, biết lấy ai bỏ ai, khiến cho tôi khó nghĩ quá!

Thiết Mộc đại sư chau mày nói:

– Xin nữ thí chủ ăn nói thận trọng cho, kẻ tu hành không nghe lời phi lễ...

Thiếu phụ lại đảo mắt nhìn mọi người cười nói:

– Tiên phụ từng có lời di huấn:

“thiên hạ không có việc gì khó, người ta lập chí phải nên kiên. Cửa Phật nghiên cứu Tứ hành phổ độ cùng giải thoát chúng sinh, đại sư phụ đây, lòng như sắt đá chẳng?”

Nói xong mục nhoèn miệng cười, đưa mắt tổng tình.

Thiết Mộc đại sư vẻ mặt nghiêm trang đột nhiên đỏ bừng, nhìn ra phía khác.

Thiếu phụ chăm chú nhìn Thiết Mộc không thể nhìn được, vội lên tiếng cười khanh khách. Âu Dương Thống chau mày nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư là những bậc cao tăng đắc đạo không nói cười giỡn với ai. Người nào giở thói trăng hoa phóng đảng thì đừng trách các vị đây thất lễ.

Thiếu phụ đột nhiên thôi không cười nữa, nghiêm nét mặt quay ra quát bốn mục nạ dòng:

– Khách đến bấy lâu, tại bây không biết lấy ghế mời ngồi ư?

Bốn mục nạ dòng quần áo sặc sỡ, hấp tấp chạy đi lấy ghế đặt ở phía sau mấy người.

Âu Dương Thống ngồi xuống đầu tiên, đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi trở nữ lang áo trắng trong tay Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Phu nhân có nhận ra cô nương đây là ai không?

Hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm cùng Phí Công Lượng nghe Âu Dương Thống hỏi vậy liền hiểu ý ông đến đây làm gì bất giác trong lòng sung sướng, ngồi cả xuống ghế.

Người đàn bà đứng tuổi nhìn kỹ nữ lang áo trắng một hồi rồi lắc đầu đáp:

– Tôi không biết ai.

Âu Dương Thống nghiêm nét mặt nói:

– Xin phu nhân nhìn kỹ lại, nếu quả có quen biết thì xin nói thật, chẳng nên phủ nhận một cách hàm hồ.

Ngừng một lát, ông lại nói tiếp:

– Cô này bản lĩnh phi thường, nên tôi liên tưởng ngay đến phu nhân.

– Vô sự đã chẳng dám đến đây. Hiện nay tôi có mấy điều xin phu nhân chỉ giáo.

Ông hẳn giọng, nhìn nữ lang áo trắng, nói tiếp:

– Cô này cùng tệt bang xung đột làm chết mấy chục mạng người chớ không phải chuyện đùa. Dĩ nhiên tệt bang không thể bỏ qua được...

Thiếu phụ đột nhiên cả cười ngắt lời:

– Quý bang không muốn gây thù với tôi, nên mới đến đây hỏi phải không?

– Đúng thế. Ngoài vụ này còn một việc nữa.

Thiếu phụ hỏi:

– Việc gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Phu nhân đã mãn kỳ ần dật, chưa hiểu mai sau liệu định thế nào?

Thiếu phụ đưa mắt nhìn bọn Thiết Mộc cười nói:

– Phải chăng Bang chúa có ý mời chúng tôi sang Cùng Gia Bang?

Âu Dương Thống nói:

– Nếu phu nhân chịu giá lâm thì tộ bang rất hoan nghênh.

Phí Công Lượng nghe hai bên chuyển sang vấn đề khác, không khỏi cau mày. Thái độ khó chịu đã lọt vào mắt Âu Dương Thống, cả thiếu phụ cũng nhận thấy.

Thốt nhiên thiếu phụ đứng lên chấp tay nói với bọn Âu Dương Thống:

– Chuyện tôi có sang được quý bang hay không, xin để cho tôi nghĩ lại mấy bữa, Âu Dương Bang Chúa giá lâm tộ xá nếu không còn việc gì, thì tôi không dám lưu các vị lại nữa!

Hành động trực khách một cách trực tiếp này của thiếu phụ ít thấy trên đám giang hồ. Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng đều là những người có danh vọng trong võ lâm mà bị kẻ khác khinh miệt như vậy thực là mất thể diện, nên không khỏi biến sắc.

Âu Dương Thống cười lạt đứng dậy nói:

– Cô nương đây đã không liên quan gì đến phu nhân thì tộ bang tự xử lấy vậy. Thiếu phụ tự nhiên tiến lại gần phía Thiết Mộc, Phàm Mộc. Tình hình bỗng trở nên căng thẳng, Thiết Mộc đại sư ngấm ngầm vận động nội công đề phòng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh.

Thiếu phụ đến gần Thiết Mộc đại sư, cười rất tươi hỏi:

– Đại hòa thượng có thể giải huyệt cho cô nương đây để tôi hỏi cô mấy câu được chăng?

Thiết Mộc nghĩ thầm:

Bọn mình đây có bốn người thì dù giải huyệt, thì cũng chẳng trôn đâu được mà ngại.

Nhà sư nghĩ vậy liền giơ tay vỗ vào nữ lang áo trắng để giải huyệt đạo cho nàng. Phàm Mộc cùng Phí Công Lượng bước ra để phòng ngừa nữ lang áo trắng thừa cơ tẩu thoát.

Âu Dương Thống vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Ông khẽ nhíu đôi mày, tựa hồ đang suy tính một việc quan trọng.

Bỗng thấy nữ lang áo trắng mở bừng cặp mắt sáng như sao nhìn ngang nhìn ngửa một hồi rồi từ từ ngồi dậy.

Vẻ mặt rất trầm trọng, nàng đưa tay lên quét tóc, lạnh lùng hỏi buông thõng:

– Đây là đâu?

Câu hỏi đầy vẻ ngạo mạn. Thiết Mộc, Phạm Mộc đã đầy công tu dưỡng, tầm tầm chứ không nói gì. Nhưng Phí Công Lượng lạnh lùng đáp:

– Đây không phải là Mẫn gia trang, cũng không phải là chiếc thuyền lớn hai buồm, cô nương có muốn nói gì thì liệu mà từ từ lỗ miệng một chút thì khỏi phải ăn đòn.

Nữ lang áo trắng trừng mắt hung dữ nhìn Phí Công Lượng, từ từ đứng dậy, rồi lại nhìn Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư. Khi nhìn tới thiếu phụ, nàng bất giác giật mình run lên, tựa hồ như gặp việc gì kinh hồn táng đờm.

Thiếu phụ khẽ thở dài nói:

– Con hỏi hoạt đầu này xem ra mi còn giỏi hơn ta?

Phí Công Lượng duỗi tay phải ra nhằm điểm huyệt nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng né sang bên tránh khỏi. Phí Công Lượng xoay mình đi một cái, ra đứng chắn trước cửa.

Thiếu phụ đưa mắt nhìn bốn phía rồi quát to lên:

– Xin các vị tự trọng, không nên động thủ ngay trong hàn xá này.

Âu Dương Thống chau mày, nhìn chăm chặp nữ lang, dần giọng:

– Cô nương đừng tính bài trốn chạy nữa. Giờ phút này và tại nơi đây cô đừng giờ trò gì cho khổ thân.

Nữ lang áo trắng để mắt nhìn thiếu phụ nói:

– Nếu phu nhân giúp tôi thoát khỏi bước lao lung này, tôi xin biếu chực hạt minh châu có giá trị bằng mấy thành trì để tạ ơn.

Thiếu phụ cười nói:

– Minh châu tuy quý nhưng còn là vật có giá, tôi không thể tuân mạng được.

Nữ lang áo trắng hỏi:

– Phu nhân muốn điều chi cứ nói ra.

Thiếu phụ nói:

– Tôi muốn một thứ nhưng chỉ e cô nương không chịu cho.

Nữ lang áo trắng nói:

– Nếu tôi có quyết chẳng tiếc làm gì.

Thiếu phụ cười nói:

– Tôi có thằng con bất hiếu chưa lấy vợ, chỉ mong cô nương ưng chịu làm dâu họ Hà và có như thế tôi mới giúp cô nương danh chính ngôn thuận được.

Nữ lang áo trắng tầm tầm cười nói:

– Được lắm! Nhưng tôi chưa hiểu con trai phu nhân có diễm phúc lấy được tôi chăng Thiếu phụ nói:

– Hôn nhân là việc quan trọng, không phải trò đùa, cô hãy suy nghĩ kỹ rồi trả lời tôi.

Phí Công Lượng đột nhiên cười khanh khách, nói:

– Tôi cứ tưởng là ai, té ra đại tẩu họ Hà.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Đây là Hà quả phụ.

Thiếu phụ lạnh lùng cười đáp:

– Phải đấy! Tôi là quả phụ họ Hà.

Thiết Mộc đại sư chấp hai tay nói:

– Khi lão tăng ở chùa Thiếu Lâm đã được nghe đại danh Hà phu nhân.

Hà quả phụ cười lạt nói:

– Đại sư phụ quá khen! Một người đàn bà như tôi không dám nhận hai chữ đại danh.

Thiếu phụ từ từ đảo mắt nhìn quần hào, nói:

– Cô nương đây đã thuận về làm dâu họ Hà, xin chư vị rộng lượng tha cho nàng.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ đến đây chỉ bái phỏng, chứ không phải đưa dâu về cho phu nhân.

Mấy chục nhân mạng Cùng Gia Bang chúng tôi, bây giờ ai dền đây?

Phí Công Lượng lớn tiếng tiếp lời:

– Ngày trước Hà đại gia còn tại thế cùng tại hạ có mối thâm giao. Chúng tôi đã cùng nhau tử thí tại Huỳnh Sơn suốt một ngày một đêm rồi kết nghĩa huynh đệ.

Khi đó Hà đại ca có đề cập tới tiêu thư nhưng tiếc rằng tôi chưa được bái kiến, ngờ đâu bữa nay lại được hội ngộ.

Thiếu phụ lạnh lùng nói:

– Hội ngộ mà làm khi? Nếu đại hiệp là chỗ thâm giao với tiên phụ thì nên thay mặt tôi nói với các vị giúp cho vài câu.

Phí Công Lượng định hãy giờ đến tình kết giao ngày trước rồi sẽ bảo thiếu phụ đừng can thiệp vào việc này. Dè đâu bà quả phụ lại lung lạc mình trước. Lão bất giác thộn mặt ra hồi lâu không nói được câu gì.

Âu Dương Thống nghiêm nghị nói:

– Hà phu nhân! Thời gian ba năm phu nhân đóng cửa, chẳng những chúng tôi không quấy nhiễu gì mà còn ngấm ngấm phái người bảo vệ cho phu nhân mới được yên ổn. Tệ bang đối với phu nhân như vậy...

Hà quả phụ cười nửa miệng nói:

– Cô nương đây đã ung chịu làm dâu con, thực là một việc ngoài sự tưởng tượng của tôi. Dù sao đã nói ra miệng, không có lý gì tranh cãi nữa, mong Âu Dương Bang Chúa rộng dung cho.